

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Justyna Pikulik
Protokolant:	stażysta Krzysztof Klak

po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2022 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa E. O.

przeciwko B. (...) Niestandardowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo;
2. odstępuje od obciążania powódki E. O. kosztami procesu;
3. nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 stycznia 2022 roku E. O. reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 11 marca 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2011 roku (sygn. akt VI Nc-e 139633/11). W dalszej części swojego pisma powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty oraz opłatą skarbową 17,00 zł od pełnomocnictwa, a także o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego wszczętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie – sygn. akt Km 2035/21. W treści pisma podniosła następujące zarzuty: 1) niewykazania istnienia legitymacji czynnej w elektronicznym postępowaniu upominawczym VI Nc-e (...), ewentualnie niewykazania przejścia jakiegokolwiek wierzytelności od pierwotnego wierzyciela na pozwanego; 2) nieistnienia roszczenia, ewentualnie braku udowodnienia roszczenia w treści pozwu złożonego przez pozwanego w (...); 3) przedawnienia roszczenia wynikającego ze stosunku podstawowego, nabytego w drodze cesji wierzytelności; 4) niewykazania wymagalności roszczenia dochodzonego w (...) przez pozwanego.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała liczne argumenty na poparcie stawianej przez siebie tezy, w szczególności wskazywała, że pozwany nie wykazał w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzonym w 2011 roku i skutkującym wydaniem wspomnianego wyżej tytułu wykonawczego ani istnienia jakiegokolwiek wierzytelności

stwierdzonej tytułem wykonawczym, ani faktu zbycia wierzytelności przysługującej uprzednio innemu wierzycielowi. Powódka podkreśliła także, że pozwany nie wykazał ani cesji wierzytelności pierwotnej na pozwanego, ani aby wierzytelność pierwotna w ogóle była wymagalna, ani jako wierzyciel dokonał ewentualnej cesji wierzytelności na rzecz pozwanego. W dalszej kolejności powódka podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia pierwotnego, wynikającej z bliżej nieokreślonej umowy o kredyt oraz podkreśliła, że nie wie, czego dotyczyła umowa kredytu z dnia 6 kwietnia 2007 roku a uzasadnienie pozwu w (...) również nie dostarcza takich informacji.

Odnosząc się do wniosku o zabezpieczenie powódka podniosła, że postępowanie egzekucyjne jest prowadzone na podstawie tytułu wykonawczego o wątpliwych podstawach materialnoprawnych, które winny zostać gruntownie zbadane w postępowaniu. Pozew w (...) skutkujący wydaniem kwestionowanego tytułu wykonawczego nie zawierał żadnego dowodu, jedynie wymieniono w treści pozwu dokumenty będące rzekomą podstawą zasądzonego roszczenia.

Postanowieniem z dnia 31 stycznia 2022 roku Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania, a w pozostałej części wniosek oddalił. Nadto, sąd postanowieniem z dnia 31 stycznia 2022 roku zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 24 lutego 2022 roku pozwany B. (...) Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kwoty 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej. Pozwany podniósł, iż powódka w pozwie podniosła okoliczności, które powinny zostać przywołane w toku procesu o zapłatę, zatem wniesione powództwo w jej ocenie jest bezzasadne. Ponadto wskazał, że powództwem opozycyjnym nie można kwestionować powagi rzeczy osądzonej. Podał, że zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego i spełniają przesłanki wskazane w przepisie art. 840 kpc. Odnośnie przedawnienia pozwany podniósł, że zarzut ten również jest chybiony. Jako uzasadnienie wskazał, że powódka powinna zgłosić zarzut przedawnienia roszczenia komornikowi w toku postępowania egzekucyjnego, bez konieczności wytaczania powództwa opozycyjnego.

W replice na odpowiedź na pozew z dnia 19 maja 2022 roku, powódka E. O. podtrzymała dotychczas zajmowane stanowisko, podtrzymując stawiane w pozwie zarzuty. Dalej podała, iż czynienie powódce zarzutu, iż w toku postępowania egzekucyjnego nie skorzystała z instytucji przewidzianej w art. 925 pkt 1¹ kpc jest chybione, albowiem powódka podniosła zarzut przedawnienia w odniesieniu do wierzytelności pierwotnej i nie podnosi, jakoby nastąpiło przedawnienie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym wydanym w sprawie VI Nc-e (...). Wskazała także, że pozwany w piśmie z dnia 15 lutego 2022 roku, stanowiącym odpowiedź na pozew, nie przedłożył żadnych dowodów na fakt zakupu wierzytelności od bliżej nieokreślonego wierzyciela pierwotnego, przejścia ogółu praw do wierzytelności, nie określił, czy wierzytelność pierwotna stała się wymagalna ani czy nie była przedawniona w momencie wytoczenia powództwa w (...).

Pismem procesowym z dnia 31 maja 2022 roku powódka E. O. podniosła, że załączone przez stronę pozwaną dokumenty bankowe stanowią w istocie wielokrotnie powielaną dokumentację o wysokim stopniu nieczytelności. Nie są to natomiast dokumenty obrazujące istnienie wierzytelności pierwotnej, lecz kserokopie umowy o kredyt i dalszych dokumentów banku. Powódka podniosła także to, iż pozwany nie wykazał, że wypowiedzenie zostało skutecznie doręczone powódce, a zatem, że wierzytelność pierwotna stała się wymagalna.

W odpowiedzi na pismo powódki, pozwany B. (...) Niestandaryzowany S. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. w dniu 31 maja 2022 roku złożył pismo procesowe, w którym zaprzeczył temu, że zaszyły przesłanki stanowiące podstawę do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności oraz, że roszczenie wynikające z umowy kredytu jest przedawnione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 kwietnia 2007 roku E. M. (1) zawarła umowę kredytu z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Kwota udzielonego kredytu została określona na 12.000,00 zł (§ 1 Umowy).

Pismem z dnia 17 marca 2008 roku wyżej wskazana umowa została wypowiedziana, a wierzyciel wezwał powódkę do zapłaty wskazanej w treści pisma kwoty.

W dniu 28 czerwca 2010 roku doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, w wyniku której (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sprzedała B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wierzytelność przysługującą jej wobec E. M. (1).

Dowód:

- umowa kredytu – k. 91-93,
- wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy wraz z potwierdzeniem nadania – k. 94-95 v.,
- umowa sprzedaży wierzytelności wraz z aneksem – k. 96-103 v.,

Pozwem z dnia 10 lutego 2011 roku B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. dochodził w elektronicznym postępowaniu upominawczym przed Sądem Rejonowym Lublin- Zachód w Lublinie od pozwanej E. M. (2) kwoty 18.414,95 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 20,00 % rocznie, ale nie więcej niż czterokrotność stopy lombardowej oraz kwotę 2.631,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Niesporne, a nadto:

- pozew z dnia 11.02.2011 r. – k. 25-27,

W dniu 11 marca 2011 roku przed Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniający żądanie powoda.

Następnie, postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2011 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 11 marca 2011 roku, sygn. akt VI Nc-e 139633/11 na rzecz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. przeciwko E. M. (2).

Niesporne, a nadto:

- nakaz zapłaty z dnia 11.03.2011 r. – k. 28,
- postanowienie z dnia 26.04.2011 r. – k. 29,

Na wniosek pozwanego z dnia 4 marca 2021 roku (data wpływu do komornika: 14 kwietnia 2021 roku) przeciwko powódce wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika S. przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie pod sygn. akt Km 2035/21.

Niesporne, a nadto:

- wniosek z dnia 04.03.2021 r. – k. 14-17,
- akta sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin- Centrum M. P. o sygn. Km 2035/21.

W ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego komornik dokonał m.in. zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego powódki prowadzonego przez bank (...) S.A. w W., jak też zajęcia wynagrodzenia za pracę powódki przysługującego jej od (...) S.A. oddz. w Polsce.

Egzekucja w powyższej sprawie jest prowadzona na podstawie nakazu zapłaty, który został wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie w dniu 11 marca 2011 roku – sygn. akt V Nc-e 139633/11 wraz z klauzulą wykonalności z dnia 26 kwietnia 2011 roku. W toku postępowania egzekucyjnego na dzień 9 września 2021 roku na poczet niniejszej sprawy egzekucyjnej wyegzekwowano od powódki kwotę 3.688,12 zł, w tym 783,51 zł z wierzytelności z rachunku bankowego oraz 2.904,61 zł z wynagrodzenia za pracę.

Dowód:

- karta sprawy egzekucyjnej Km 2035/21 – k. 20-22

- zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 23,

-przesłuchanie powódki E. O. k.106

Powódka E. O. nie wiedziała o zbyciu wierzytelności wobec niej przez Bank (...). Nie otrzymała wypowiedzenia umowy kredytowej zawartej z ww. Bankiem w dniu 6 kwietnia 2007 roku.

Powódka jest w trudnej sytuacji finansowej, toczy się przeciwko niej postępowanie egzekucyjne, straciła pracę, ostatnio podjęła pracę za minimalną stawkę godzinową.

Dowód:

-przesłuchanie powódki E. O. k.106

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Powódka E. O. w niniejszym postępowaniu dochodziła pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 11 marca 2011 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2011 roku (sygn. akt VI Nc-e 139633/11).

Strona powodowa swoje żądanie oparła na przepisie art. 840 § 1 pkt 1 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli m.in. przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Z treści uzasadnienia pozwu wynika, że powódka kwestionuje zasadność nadania klauzuli wykonalności ww. orzeczeniu Referendarza Sądowego przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie, w związku z tym zastosowanie przywołanego przez stronę przepisu na kanwie niniejszej sprawie nie było możliwe, a konieczne było tym samym dostrzeżenie różnicy pomiędzy treścią przepisu art. 840 § 1 pkt 1 a art. 840 § 1 pkt 2 kpc. Różnice pomiędzy poszczególnymi rodzajami tytułów egzekucyjnych podkreśla już art. art. 840 § 1 pkt 1 kpc. Przepis ten stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności. Oznacza to, że dłużnik może powoływać się w pozwie na zdarzenia, które zaszły przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, jak również na zdarzenia zaistniałe pomiędzy powstaniem tytułu egzekucyjnego a nadaniem temu tytułowi klauzuli wykonalności. W wypadku zdarzeń mających miejsce po wydaniu tytułu egzekucyjnego wnoszący powództwo powinien wskazać na wpływ tych zdarzeń na nadanie klauzuli wykonalności. Jeżeli powód - dłużnik powołuje się na zdarzenia zaistniałe przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, to tenże dłużnik ma prawo zaprzeczyć obowiązkowi spełnienia na rzecz pozwanego - wierzyciela świadczenia wskazanego w tytule. Powództwo przeciwegzekucyjne nie może w żadnym wypadku kwestionować ani też nie uchyla powagi rzeczy osądzonej. W doktrynie do grupy zarzutów skierowanych przeciwko wykonalności tytułu wykonawczego zaliczane

są np. brak dokumentów, na podstawie których nadano klauzulę wykonalności, wskazującą przejście uprawnienia lub obowiązku na stronę, czy też niewykazanie ziszczenia się warunku wskazanego w tytule egzekucyjnym. W tym wypadku zaprzeczenie zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, obejmuje takie okoliczności, które świadczą, że wadliwości zaistniały w toku nadawania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Artykuł 840 § 1 pkt 1 kpc – w aktualnym brzmieniu – przesądził o dopuszczalności kwestionowania istnienia obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu. Uregulowanie to wzmacnia pozycję dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym i zapewnia skuteczniejszą obronę, jaką stwarza możliwość kwestionowania samej treści tytułu egzekucyjnego nie pochodzącego od sądu (akt notarialny, ugoda sądowa, ugoda zawarta przed sądem polubownym lub inne dokumenty, które jako niekorzystające z powagi rzeczy osądzonej mogą być podstawą egzekucji).

Podstawowa różnica między powództwem opozycyjnym zawierającym zarzuty skierowane przeciwko wykonalności tytułu wykonawczego w postaci prawomocnego orzeczenia a tym samym powództwem zwalczającym tytuł wykonawczy niekorzystający ani z prawomocności, ani też z res iudicata została najwcześniej dostrzeżona przy powództwie opozycyjnym skierowanym przeciwko tytułowi wykonawczemu, w sytuacji gdy klauzulę wykonalności otrzymał akt notarialny. W tym wypadku postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności opiera się na oświadczeniu wierzyciela, chyba że zostało wniesione zażalenie na wydane postanowienie. Nie istnieją zatem podstawy do respektowania zasady, w myśl której między tymi samymi stronami nie może być rozpoznawane to samo, co zostało już prawomocnie osądzone. W odniesieniu do tytułów nieposiadających waloru prawomocności i nieoprzędzonych badaniem sądu co do powstania obowiązku dłużnika bądź prawa wierzyciela w doktrynie nie dostrzegano przeszkód do badania treści aktu notarialnego. Sformułowanie art. 840 § 1 pkt 1 kpc, dopuszczające kwestionowanie istnienia obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym, potwierdza dążenie ustawodawcy do wzmocnienia ochrony interesów dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym. Prawodawca uczynił to poprzez szersze ujęcie podstaw powództwa określonego w art. 840 § 1 pkt 1 kpc, pozwalających przytaczać zarzuty przeciwko istnieniu samego tytułu egzekucyjnego, a także zarzuty skierowane przeciwko jego wykonalności. Dłużnik może zatem skutecznie podnosić zarzut, że obowiązek świadczenia w ogóle nie powstał, poprzez zaprzeczenie treści aktu notarialnego. Powództwo przeciwko takiemu tytułowi egzekucyjnemu może być oparte na bardzo licznych zarzutach, jak np. zarzucie braku zdolności do czynności prawnych, braku zdolności sądowej i braku pełnomocnictwa, zarzucie nieważności aktu notarialnego czy jego bezskuteczności.

Odnosząc się z kolei do przepisu art. 840 § 1 pkt 2 kpc wskazać trzeba, że wynika z niego to, że konstytutywny skutek wyroku – uwzględniającego powództwo opozycyjne – dłużnik uzyskuje po wykazaniu, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powództwo opozycyjne, skierowane przeciw tytułowi wykonawczemu, którym jest prawomocne orzeczenie sądowe, nie może służyć ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu sprawy. Nie jest ono bowiem środkiem prawnym, za pomocą którego można by podważyć prawomocność materialną orzeczenia.

W ramach niniejszego postępowania Sąd uznał, że poza przedmiotem sporu pozostają kwestie związane z tym, czy umowa kredytowa z dnia 6 kwietnia 2007 roku faktycznie wiązała strony, czy postanowienia w niej zawarte zawierały w istocie klauzule abuzywne oraz czy w ogóle doszło do skutecznego zawarcia umowy. Powódka dochodząc pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w istocie wdała się w polemikę co do zasadności prawomocnego rozstrzygnięcia jakim był wydany w sprawie nakaz zapłaty, powołując się przy tym na zdarzenia, które de facto zaistniały przed powstaniem tytułu egzekucyjnego, a nie były to zdarzenia polegające na spełnieniu świadczenia czy zarzucie potrącenia. Wskazać przy tym trzeba, że powódka na żadnym etapie postępowania pierwotnego nie podnosiła żadnych merytorycznych zarzutów, bowiem przyjęła postawę bierną wobec trwającego względem niej postępowania cywilnego, nie składając sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty. Powódka milczeniem pominęła tę kwestię we wniesionym przeciwko stronie pozwanej pozwie, nie uzasadniła przyjętej postawy procesowej ani też w jakikolwiek sposób nie odniosła się do tej kwestii.

Niezależnie od powyższego, w pierwszej kolejności wskazać trzeba, że na dzień 26 stycznia 2022 roku od powódki w toku postępowania egzekucyjnego wyegzekwowano kwotę 9.972, 26 zł. Powódka wniosła o pozbawienie tytułu

wykonawczego w całości, a wartość przedmiotu sporu określiła na kwotę 18.415,00 zł, więc nie mogło być mowy o pozbawianiu tytułu wykonawczego wykonalności w całości. Zwrócić należy uwagę, że powództwo o pozbawienie tytułu wykonalności w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 marca 2011 r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności w całości, nie mogło zostać uwzględnione, ponieważ z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym dłużnik traci prawo wytoczenia powództwa opozycyjnego. Powództwo opozycyjne ma charakter powództwa zmierzającego do wydania orzeczenia konstytutywnego, gdyż wyrok taki przekształca istniejący dotąd między stronami stosunek prawny i działa ex nunc. Celem powództwa opozycyjnego jest udaremnienie możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek egzekucji i powód w pełni osiąga cel związany z tym powództwem, jeżeli uzyska rozstrzygnięcie stwierdzające, że tytuł został pozbawiony wykonalności. W razie więc wyegzekwowania należności objętej tytułem wykonawczym powództwo opozycyjne już z tego względu jest bezprzedmiotowe. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 stycznia 2021 r. sygn. akt I Aca 283/20). Dodatkowo, spełnienie tytułu w drodze egzekucji powoduje utratę prawa do domagania się przez powoda pobawienie tytułu wykonalności, bowiem sąd nie ma czego de facto już wykonalności pozbawiać. Tytuł wykonawczy został zrealizowany i tym samym nie może być ponownie wykorzystany przez wierzyciela. Omawiane powództwo może być wytoczone po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności i tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Tak też orzecznictwo: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku - V Wydział Cywilny z dnia 8 marca 2019 r. V ACa 617/18, w ramach którego wskazywano, że powództwo przeciwegzekucyjne skierowane jest na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego. Może więc być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Prawo do wytoczenia powództwa opozycyjnego dłużnik traci z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w każdym przypadku.

Wobec powyższego, w zakresie różnicy pomiędzy tymi kwotami, powództwo podlegało oddaleniu w konsekwencji jego wyegzekwowania, natomiast powództwo opozycyjne podlegało rozpoznaniu w zakresie kwoty pozostałej, jednakże i w tej części należało je oddalić jako bezzasadne.

Odnosząc się w dalszej kolejności do zarzutu braku legitymacji procesowej pozwanej, który to zarzut powódka podniosła w treści pozwu Sąd wskazuje, że jest on zupełnie bezzasadny, bowiem jak wynika z dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną - pomiędzy nią, a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. w dniu 28 czerwca 2010 roku doszło do zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, w wyniku której (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sprzedała B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. skutecznie nabyła wierzytelność przysługującą jej wobec E. M. (1). Wierzytelność ta została następnie ujęta w aneksie do umowy oraz w spisie wierzytelności przedstawionym w toku postępowania przez stronę pozwaną. Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że strona pozwana skutecznie nabyła wierzytelność od (...) Banku (...) S. A., a zarzuty podnoszone przez powódkę, że brak zindywidualizowania wierzytelności umową cesji czyniło niemożliwym uwzględnienie powództwa są bezzasadne i chybione, mając na względzie całość zaoferowanego przez stronę pozwaną materiału dowodowego. Sąd zwraca uwagę, że powódka miała możliwość skutecznego zwalczania wydanego nakazu zapłaty zarówno argumentami merytorycznym jak i formalnymi, czego jednak nie uczyniła. Powoływanie na tym etapie postępowanie, zwłaszcza w sprawie z powództwa opozycyjnego argumentów przeciwko zasadności pierwotnego orzeczenia stanowi w zasadzie podważanie prawomocnego orzeczenia sądowego, które spowodowało w sprawie powagę rzeczy osądzonej. Nie budzi wątpliwości, że w sprawie istnieje prawomocne orzeczenie, którym jest nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym i Sąd jest nim związany zgodnie z przepisem art. 365 § 1 kpc. Jednakże treść przepisu art. 840 § 1 pkt 1 kpc umożliwia ingerencję w taki tytuł, przy spełnieniu określonych w nim przesłanek. Powództwo opozycyjne skierowane przeciwko prawomocnemu orzeczeniu sądu, nie może jednak naruszać powagi rzeczy osądzonej, do czego powódka w ocenie Sądu dążyła.

Odnosząc się natomiast do podnoszonego przez powódkę zarzutu przedawnienia wskazać należy, że powódka miała możliwość podniesienia takiego zarzutu w sprzecznie jeszcze w toku postępowania nakazowego. Wszak w

stanie prawnym obowiązującym uprzednio zarzut przedawnienia mógł przez Sąd zostać uwzględniony wyłącznie na jego zgłoszenie przez pozwanego w toku postępowania. Skoro zatem powódka nie podniosła takowego zarzutu w sprzecznie, to sąd nie mógł z urzędu go uwzględnić, nawet mimo tego, że była ona konsumentem. Z materiału dowodowego wynika, że wezwane do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytu (k. 94) nastąpiło z datą 17 marca 2008 roku, a pozew został wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym 10 lutego 2011 roku (k. 28). Uzasadnia to przypuszczenie Sądu, że do przedawnienia roszczeń dochodzonych w ramach pierwotnego postępowania nie doszło. Powódka nie zaferowała też żadnego dowodu na poparcie swojej tezy odnośnie do przedawnienia roszczenia, poza twierdzeniami, które wywiodła w treści pism procesowych, a które nie mogły zostać przez Sąd przyznane. Strona pozwana słusznie podniosła także, że powódka w toku postępowania egzekucyjnego mogła skorzystać z instytucji przewidzianej w art. 825 pkt 1¹ kpc. Komornik bowiem bada kwestię przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym z urzędu. Zgodnie z art. 804 § 2 kpc komornik z urzędu bada przedawnienie roszczenia wynikającego z tytułu wykonawczego. Przedmiotowy obowiązek komornika zgodnie z przepisami ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2019 poz. 1469) dotyczy spraw wszczętych a nie zakończonych przed dniem jej wejścia w życie. Co istotne – pozwany we wniosku egzekucyjnym z dnia 2 września 2021 roku uwzględnił również ograniczenie egzekucji z uwagi na przedawnienie części roszczenia wskazując, że w przedmiotowym wniosku, że wnosi, by należność główna wraz z odsetkami dochodzona była w zakresie, co do którego organ egzekucyjny nie stwierdzi przedawnienia po weryfikacji dokonanej na podstawie art. 804 § 2 kpc. Tym samym pozwany już na etapie postępowania egzekucyjnego ograniczył egzekucję jedynie co do roszczeń nieprzedawnionych. Pozwany prawidłowo wskazywał, że zgodnie z art. 125 § 1 kc roszczenia stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawniają się z upływem lat sześciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o zmianie kc z dnia 13 kwietnia 2018 roku nakazy prawomocne przed dniem 9 lipca 2014 roku przedawniają się z upływem lat 10, a z kolei te, które stały się prawomocne po 9 lipca 2014 roku przedawniają się po upływie 6 lat od dnia 9 lipca 2018 roku. W związku z powyższym uznać należy, iż w odniesieniu do nakazu zapłaty stanowiącego przedmiot niniejszego postępowania zastosowanie znajdzie dziesięcioletni termin przedawnienia.

Co więcej, wskazać także należy, iż zgodnie z dodanym na mocy nowelizacji z 4.07.2019 r. art. 825 pkt 11 kpc, który wszedł w życie 21.08.2019 r., organ egzekucyjny umorzy postępowanie w całości lub części na żądanie dłużnika, jeżeli przed dniem złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji roszczenie objęte tytułem wykonawczym uległo przedawnieniu, a wierzyciel nie wykaże, że nastąpiło zdarzenie, wskutek którego bieg terminu przedawnienia został przerwany; oznacza to, że wraz z wejściem w życie tego przepisu powództwo opozycyjne oparte na zarzucie przedawnienia będzie celowe wyłącznie przed wszczęciem egzekucji, skoro kwestia przedawnienia znajdzie się w zakresie kognicji organu egzekucyjnego jako przesłanka umorzenia postępowania egzekucyjnego.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie Sąd poczynił w oparciu o dowody zgromadzone w aktach niniejszej sprawy oraz dowody zgromadzone w aktach sprawy egzekucyjnej Km 2035/21. Wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów z dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, nie wzbudziły one także żadnych wątpliwości ze strony orzekającego w sprawie Sądu. Sąd częściowo oparł się także na przesłuchaniu powódki, dowód z jej zeznań Sąd uznał za wiarygodny w tym zakresie, w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Zeznanie powódki dotyczyły w przeważającej mierze okoliczności nie mających większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Rozstrzygając o kosztach procesu (pkt 2. wyroku), sąd miał na względzie wyrażoną w art. 98 § 1 kpc zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu, zgodnie z którą powódka jako strona przegrywająca spór ma obowiązek zwrócić stronie pozwanej koszty jakie poniosła w związku ze skierowaniem sprawy na drogę sądową oraz przepis art.102 kpc., zgodnie z którym w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Podjęwszy rozstrzygnięcie o kosztach procesu w niniejszej sprawie sąd przeanalizował zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i okoliczności leżące poza nim a zwłaszcza sytuację majątkową powódki oraz charakter

dochodzonego przez nią roszczenia, zawilość sprawy i nakład pracy pełnomocnika. Ustawodawca co prawda przyznaje sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, gdy stosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 kpc) sprzeciwiają się względy słuszności, co właśnie wyraża się stwierdzeniem, że w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów. Swoboda ta jednak nie pozwala na bezzasadne uprzywilejowanie jednej ze stron procesu a musi znajdować odzwierciedlenie w całokształcie zebranego materiału dowodowego oraz przebiegu procesu. Trudna sytuacja majątkowa powódki pozostawała okolicznością niesporną – powódka została zwolniona z ponoszenia kosztów sądowych w całości, aktualna sytuacja materialna powódki jest bardzo trudna i brak jest także widoków na jej poprawę w najbliższej przyszłości. Wobec powódki oprócz przedmiotowego postępowania toczą się jeszcze dwie sprawy egzekucyjne z wniosku innych wierzycieli, w których łączna wysokość należności głównej wynosi około 11.000,00 zł, dodatkowo odsetki i koszty postępowania sądowego i egzekucyjnego.

Okoliczności omówione w powyższym akapicie uzasadniają przekonanie Sądu, że sytuacja materialna powódki nie pozwala jej na pokrycie kosztów procesu bez uszczerbku dla podstawowych potrzeb życiowych. Jednocześnie, w ocenie Sądu, trudna sytuacja rodzinna i majątkowa powoda spełnia przesłankę szczególnie uzasadnionego przypadku w rozumieniu przepisu art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1125), a powód postanowieniem Sądu został zwolniony od kosztów sądowych w całości.